

www.jollibre.com

Títol original: THE MAGIC FINGER

© 1966, Roald Dahl Story Company.

Roald Dahl és una marca registrada de The Roald Dahl Story Company Ltd.

© 1995, Quentin Blake

© De la traducció: 1995, Maria Dolors Pellicer

© D'aquesta edició:

2019, Santillana Infantil y Juvenil, S. L. i Edicions Voramar, S. A.

València, 44. 46210 Picanya (València)

Telèfon: 96 159 43 90

ISBN: 978-84-16666-18-8

Depòsit legal: M-39.600-2015

Printed in Spain - Imprés a Espanya

Tercera edició: setembre de 2019

Més de 10 edicions publicades en Edicions Voramar

Directora de la col·lecció:

Maite Malagón

Editora executiva:

Yolanda Caja

Direcció d'art:

José Crespo i Rosa Marín

Projecte gràfic:

Marisol del Burgo, Rubén Chumillas, Julia Ortega i Álvaro Recuenco

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només pot ser feta amb l'autorització dels seus titulars, llevat de les excepcions que estableix la llei. Contacteu amb CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra.

El Dit Màgic

Roald Dahl

Il·lustracions de Quentin Blake

jollibre

Per a Ophelia i Lucy.

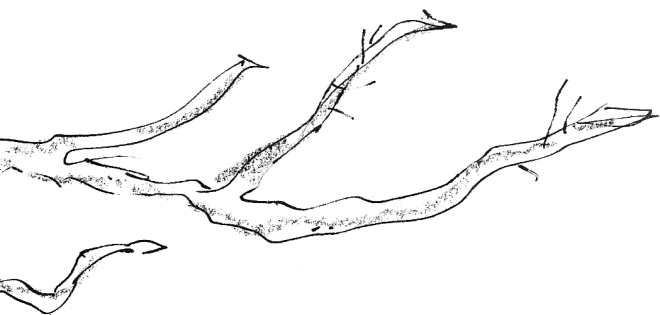
PERSONATGES...

Sr. i
Sra. Mashou

La granja del costat de la nostra és del senyor i la senyora Masnou. Els Masnou tenen dos fills, i els dos són xics. Es diuen Felip i Guillem. De vegades vaig a la seua granja a jugar amb ells.

11

Jo sóc xica i tinc vuit anys.

Felip també té vuit anys.

Guillem és tres anys més gran. En té deu.

Què?

Bé, d'acord.

En té onze.

La setmana passada, a la família Masnou, els va passar una cosa molt divertida. Ara mateix us ho contaré tan bé com podré.

Bé, doncs l'única cosa que al senyor Masnou i als seus dos fills els encantava fer més que qualsevol altra era anar de cacera. Cada dissabte de matí agafaven les escopetes i s'endinsaven al bosc per caçar tota classe d'animals i ocells. Fins i tot Felip, amb només vuit anys, tenia la seua pròpia escopeta.

- 12 I jo no suporte la caça. Simplement no puc *suportar-la*. No em sembla bé que els homes i els xiquets maten animals només per diversió. Per això deia a Felip i Guillem que no ho feren. Cada volta que anava a la seua granja feia tots els possibles per convèncer-los, però ells no feien sinó riure's de mi.

Fins i tot una vegada vaig provar de parlar-ne al senyor Masnou, però ell simplement va passar de llarg, fent com si no m'haguera vist.

Bé, doncs un dissabte de matí vaig veure que Felip i Guillem eixien del bosc amb son pare, i que portaven un cervató molt bonic.

14 Això em va empenyar tant que vaig començar a escridassar-los.

Els xiquets van riure i em van fer carasses, i el senyor Masnou em va dir que me n'anara cap a casa i que diguera les coses amb educació.

Només faltava aquesta!

Em vaig posar feta una fúria.

I abans que poguera aturar-me, vaig fer una cosa que no tenia intenció de fer.

ELS VAIG APUNTAR A TOTS
AMB EL DIT MÀGIC!

Mare meua! Vaig apuntar fins i tot a la senyora Masnou, que no hi estava. En fi, a tota la família Masnou sencera.

Durant mesos m'havia repetit a mi mateixa que no tornaria a assenyalar a ningú més amb el Dit Màgic; sobretot després del que li va passar a la meua mestra, la vella senyora Gelis.

Pobra senyora Gelis! Un dia estàvem a classe aprenent a lletrejar.

—Alça't —em va dir— i lletreja *gat*.

—Aquesta és fàcil —vaig dir—. *J-a-t*.

—Que n'ets, de ximple! —va dir.

—Jo no sóc ximple! —vaig dir—. Jo sóc molt llesta!

—Posa't de cara a la paret! —digué la senyora Gelis.

Aleshores em vaig enfadar, em vaig posar feta una fúria i vaig assenyalar amb el dit la senyora Gelis, amb totes les meues forces, i quasi a l'instant...

No ho endevinaríeu mai!

Començaren a eixir-li *bigots* a la cara! Eren uns bigots llargs i negres, com els que tenen

els gats, però molt més grans. I com creixien!
Abans d'adonar-nos-en ja li arribaven a les orelles!

És clar, tota la classe es baquejava de riure, i aleshores la senyora Gelis va dir:

17

—Voleu fer el favor de dir-me què trobeu tan divertit?

I quan es va girar per escriure a la pissarra, vam veure que també li havia crescut una *cua*! Era una enorme cua peluda!